Maros megye legolvasottabb napilapja!

NÉPÚJSÁG

2020. április 17., péntek
LXXII. évfolyam
87. (20466. sz.)
Ára: 3 lej
(előfizetőknek 1,43 lej)

KÖZÉLETI NAPILAP

Az importgyümölcs- és zöldségárusokat kitiltották a piacokról

Egy kiló almáért áruházba?

Fotó: Nagy Tibor

Április 15-től a romániai és így természetesen a marosvásárhelyi piacokat is el kellett hagyják a gyümölcs- és zöldségárusok, akik alkalmazottként jobbára importból származó termékeket forgalmaztak. Eltávolításukat a 8-as számú katonai rendeletre hivatkozva hajtották végre. A vonatkozó rendelet 3-as cikkelye ugyanis előírja, hogy a járvány megfékezése érdekében csak az őstermelők árulhatnak a piacokon.

Bodolai Gyöngyi

Csütörtökre áruval együtt el is tűnt a Cuza Vodă utcai napipiacról az importzöldség- és -gyümölcs, így azokat az idős embereket, akik 11–13 óra között hagyhatják el a lakhelyüket, az üres asztalok fogadták, és a látvány, hogy szinte több volt a rendfenntartó, mint az eladó. A történtek miatt egy kijárási lehetőséget elpazarolva, alma, esetleg narancs, banán, paprika, paradicsom nélkül kellett hazamenjenek, holott sokan a húsvéti bevásárlást akarták megejteni. Holnap egy-két kiló almáért majd nyakukba vehetik a várost, autóbuszra ülhetnek – ha abban az órában jár egyáltalán –, hogy valamelyik nagyáruházban kivárják a sorukat, s olyan helyen vásároljanak, ahol a szabadban levő piachoz képest jobban ki

(Folytatás a 2. oldalon)

Ne feledje
IDEJÉBEN
megújítani előfizetését!
Ha előfizet,
BIZTOSAN
kézhez kapja
FÉLÁRON!
Telefon:
0742-828-647

„Esély, hogy ne menjünk el egymás mellett”
Interjú Demény Péterrel pár utcányi távolságból
3.

Csodára várva
Sajgó Ilona legújabb textíliája kapta ezt a nevet. A művésznő nem csak a maga vagy a családja életérzéséből kiindulva alkotta meg ezt az Ariadnae Szalonban kiállítandó művét, sok-sok ember mai vágya, hogy valamilyen csoda folytán tűnjön el hirtelen a vész, térjünk vissza a járvány előtti életünkhöz, tudjunk örülni újra mindennek, a kultúra, a művészetek szépségeinek is.
4.

„Izzik a hőség… A hűség”
Igen, ezt az egyéni tárlatot is megtorpedózta, remélhetőleg csak elnapolta a járvány. Április 16-án kellett volna megnyitnunk a marosvásárhelyi Bernády Házban. Mint a csíkszeredai festő minden eddigi válogatott anyaga, ez is nagy élményt szerzett volna a művészetkedvelőknek. A csíki művészközösség vezéregyénisége október 6-án tölti 80. esztendejét.
5.

Újabb három áldozat

Tizenkilencre emelkedett a koronavírus áldozatainak száma Maros megyében. A kormányhivatal csütörtöki közlése szerint április 14-én egy, a nyárádkarácsoni fertőzési gócból származó 51 éves férfi hunyt el. Április 15-én egy 66 éves nő és egy 39 éves férfi vesztette életét, mindhárom személy egyéb komoly betegségekkel is küzdött.

Csütörtökig a megyében 250 koronavírusos megbetegedést összesítettek, a közegészségügyi igazgatóság adatai szerint 13.608 személy tartózkodott otthoni elkülönítésben. 2004 személy otthoni elkülönítésbe, felügyelet alatt, 432 személy pedig intézményes karanténban tartózkodott. Hatvan, koronavírus-fertőzés gyanújával beutalt egyén tartózkodott kórházban, csütörtökig 35 személyt nyilvánítottak gyógyultnak.

Az országban a legutóbbi tájékoztatás óta 491 új koronavírusos megbetegedést igazoltak, és ezzel 7707-re nőtt a fertőzöttek száma – közölte csütörtökön a Stratégiai Kommunikációs Csoport (GCS). A fertőzöttek közül 1357-et gyógyultnak nyilvánítottak és kiengedtek a kórházból. 243 beteget ápoltak intenzív osztályon, ez idáig 387 halálos áldozata volt a koronavírusnak Romániában.

A csütörtöki adatok szerint 22.866-an voltak intézményesített karanténban, 60.697-en pedig otthoni elkülönítésben, orvosi megfigyelés alatt – tájékoztatott a GCS. Ez idáig 79.629 koronavírustesztet végeztek el országszerte. A GCS szerint a 2-es számú katonai rendelet hatályba lépése óta 2078 személyt helyeztek hatósági karanténba, mert nem tartották tiszteletben a lakhelyi elkülönítésre vonatkozó előírásokat. Továbbá 104, hatósági karanténban lévő személy elhagyta a karanténközpontot, ezért újabb 14 napra vesztegzár alá vonták őket. *(hírösszefoglaló)*

Módosította költségvetését a megyei tanács

Az április 15-i rendkívüli megyei tanácsülésen költségvetés-módosításról is döntött a testület. A Maros Megyei Klinikai Kórház költségvetésébe belefoglalták a Hidroelectrica vállalattól kapott egymillió lejes adományt, valamint az Egészségügyi Minisztériumtól érkező összegeket, így az intenzív terápiás részleg felszerelésére kapott 370 ezer lejt, és további 1,9 millió lejt a koronavírus-tesztelés során használt reagensek, laboratóriumi anyagok, illetve védőfelszerelések és fertőtlenítőszerek vásárlására. A megyei kórház további 900 ezer lejt kapott a szaktárcától a fertőző betegségek megfigyelésére és leküzdésére vonatkozó országos program keretében, amelyet Real Time PCR laboratóriumi vizsgálatokra fordíthatnak.

A klinikai kórházban nem végeznek CT- és MR-vizsgálatot

A megyei klinikai kórházban jelenleg nem végeznek CT- és mágneses rezonanciás (RMN-) vizsgálatot. Az urológiai klinika egész épületében kizárólag koronavírus-fertőzötteket kezelnek, a készülékeket is koronavírusos betegek diagnosztizálására használják. Más betegek, akiknek előzetesen jegyzett időpontjuk volt, nem léphetnek be ebbe a kórházba. Sürgősség esetén az ilyen típusú vizsgálatokat a sürgősségi nagykórházban végzik el. A krónikus betegek szakorvosi vizsgálatra előjegyzés alapján a II-es poliklinikára mehetnek – közölte sajtótájékoztatóján Péter Ferenc tanácselnök.

Befejeződtek az egyetemi választások

A dékánhelyettesek kinevezésével befejeződtek a választások a Marosvásárhelyi Orvosi, Gyógyszerészeti, Tudomány- és Technológiai Egyetemen. A magyar nyelvű képzést az alábbi oktatók képviselik: dr. Szilágyi Tibor egyetemi tanár, a szenátus alelnöke, dr. Nagy Előd egyetemi előadótanár, rektorhelyettes, dr. Ábrám Zoltán egyetemi tanár, az Orvosi Kar dékánhelyettese, dr. Mártha Krisztina egyetemi előadótanár, a Fogorvosi Kar dékánhelyettese, dr. Gáll Zsolt adjunktus, a Gyógyszerészeti Kar dékánhelyettese. A magyar tagozat vezetője dr. Szabó Béla egyetemi tanár.

ÁPRILIS

17., péntek
A Nap kel
6 óra 31 perckor,
lenyugszik
20 óra 13 perckor.
Az év 108. napja,
hátravan 258 nap.

Isten éltessen!

Ma **RUDOLF**, holnap **ANDREA** és **ILMA** napja.
ANDREA: az Andreas (magyarul András, Andor, Endre) férfinév magyarul és több más nyelven is használatos női párja.

IDŐJÁRÁS

Többnyire napos idő
Hőmérséklet:
max. 18 °C
min. 5 °C

VALUTAÁRFOLYAM
BNR – 2020. április 16.

1 EUR	4,8360
1 USD	4,4524
100 HUF	1,3793
1 g ARANY	246,3635

Válságos időkben is hűséges társ

Hiteles tájékoztatás, közösségformáló vélemények. Fizessen elő online (a nepujsag.ro honlapon), a lapkihordóknál vagy a postahivatalokban!

Egy kiló almáért áruházba?

(Folytatás az 1. oldalról)

vannak téve a fertőzés veszélyének, a megszabott kétórányi időbe pedig nem tudnak beilleszkedni.

Felháborító, hogy miközben a hatóságok az idős emberek védelmét szajkózzák, a 65 év fölöttiekre vonatkozó kijárási engedély időpontja és a további megszorítások épp az ellenkezőjét bizonyítják.

A történtekről megkérdeztük *Urzica Valert*, a marosvásárhelyi piacokat adminisztráló kft. ügyvezetőjét. Elmondta: az április 10-i 8-as számú katonai rendelet 3. cikkelyének első pontja nem vonatkozik azokra az eladókra, akik ebben az időszakban az importzöldségeket, és almát, körtét, szőlőt és déligyümölcsöket forgalmazták, ezért árujukkal együtt el kellett hagyják a marosvásárhelyi piacokat. Ahol nem történt meg azonnal, mint például a kövesdombi piacon, az adminisztrátort megbírságolták.

Mivel a törvény betartása a kormány helyi képviselőjétől függ, a prefektushoz fordultak, ugyanis Maros megyén kívül még három – Iaşi, Bákó, Konstanca – megyében jártak el csak ilyen módon, a többiben, akárcsak a fővárosban, az érintett eladók továbbra is maradhattak. A prefektus szerint ragaszkodni kell a törvényekhez, így nem jártak sikerrel. Urzica Valer szerint sem a polgármestertől, sem a politikai pártoktól nem kaptak segítséget. A piacigazgatóságok országos egyesülete nevében a mezőgazdasági miniszterhez folyamodtak. Interjú is készült vele, amelyben kedvezően nyilatkozott, majd kiegészítették a törvényt azzal a rendelettel, hogy nemcsak az őstermelők, a mezőgazdasági termelést folytató cégek is árulhatnak a piacokon, ami viszont nem oldotta meg a helyzetet. A kiegészítés továbbra sem vonatkozik az importzöldséget és -gyümölcsöt forgalmazó cégekre. Nem tudni, hogyan képzelte a miniszter, esetleg arra gondolt, hogy a banán- vagy narancsültetvények ideköltöznek Romániába, ahol még a lakosság almaszükségletét sem tudják a hazai termelők biztosítani? És az sem titok, hogy van olyan őstermelő, aki primőrzöldségeket is vásárolt az importárut forgalmazóktól.

A rendelet betartása az adminisztrátor szerint anyagilag nagy érvágás a piacoknak, mert elesnek egy fontos jövedelemforrástól, amelyre a jelenlegi helyzetben nagy szükségük lenne. Emberileg is rosszulesik, hiszen évek óta a már ismerős és megszokott eladók kínálták termékeiket, amelyek a rendelet alkalmazása következtében a nyakukon maradtak, és munkájukat elveszítve menniük kellett.

Utószó: Miután arra kényszerítik az idős embereket, hogy áruházba menjenek, ha szeretnének személyesen gyümölcsöt vásárolni, azt tanácsolom, hogy legyenek óvatosak. Egyik hírneves áruház gyümölcs-zöldség részlegén éppen almát akartam tenni a zacskóba, amikor mellém lépett egy hosszú szoknyás asszonyság, a távolságtartási szabállyal nem törődve, majd karcosan köhögni kezdett az almásláda fölött. Amilyen gyorsan csak tudtam, kifele igyekeztem a részlegről, amikor megállított az áruház alkalmazottja. Azt gondoltam, hogy látta a jelenetet, és azzal kapcsolatosan akar valamit mondani, ehelyett durván rám szólt, hogy mutassam meg, mi van a hátitáskámban. Miközben számba vette, hallottam, láttam, hogy az almát válogató asszonyság hangosan köhög tovább, és nem figyelmezteti senki. Ennyit a biztonságról és az éberségről.

Egyszerűsítik az ügyintézést

A Maros Megyei Nyugdíjpénztár közölte, hogy április 15-től a szükségállapot intézkedéseit szabályozó 240-es rendelet értelmében a temetkezési segély és az utódnyugdíj igénylésekor a pénztár hivatalból kéri az anyakönyvi kivonatokat az adott közigazgatási egységek személynyilvántartóinak anyakönyvi hivatalától. Következésképpen a temetkezési segély és az utódnyugdíj kérelmezésekor nem kell csatolni a halotti bizonyítvány másolatát. A pénztár közölte, hogy a szükségállapot idején a kérvények, beadványok megoldási határideje meghosszabbodik.

Kevés fogorvosi rendelő vállalja a sürgősségi ellátást

A magán fogorvosi rendelők is biztosíthatnak sürgősségi ellátást egy április 15-i értesítés értelmében – közölte dr. Enăchescu Mirela, a Maros Megyei Fogorvosi Kamara elnöke. A sürgősségi ellátást vállaló rendelők a közegészségügyi igazgatóság jóváhagyásával kell rendelkezzenek, az egészségügyi személyzetnek speciális védőöltözete és felszerelése kell legyen, ezek viszont jelenleg nehezen beszerezhetők. Marosvásárhelyen egyelőre kevés rendelő vállalta a körülményes intézkedésekkel járó sürgősségi ellátást. Dr. Magyary Előd szerint csak azok a páciensek részesülhetnek kezelésben, akiknél elvégzik a koronavírus-gyorstesztet, fertőtlenítésen esnek át, és külön folyosón közelítik meg a rendelőt. Mindez nagyon megemeli a kezelés költségeit. A sürgős eseteket továbbra is a megyei sürgősségi osztályon (UPU) fogadják.

Online vagy telefonon kell közölni a gázóra állását

A Delgaz Grid gázszolgáltató vállalat (az E.ON cégcsoport tagja) felhívja a fogyasztók figyelmét, hogy a járvány idején biztonsági okokból a gázórák állását online vagy telefonon továbbítsák, naponta 8–17 óra között. E-mail-cím: programari-citire@delgaz-grid.ro, telefonszámok: 0753-312-522 vagy 0753-101-977; a számlákat a fogyasztók által beküldött index alapján állítják ki.

Távoktatás indul 1–4. osztályosoknak az Erdély TV-ben

Az Ér Hangja médiacsoporttal való együttműködésnek köszönhetően *április 20-tól* elemi tagozatosoknak szóló tanórákat is sugároz az Erdélyi Magyar Televízió. A Távoktatás Bihar megyében nevű projekt részeként televíziós tanórákat követhetnek az *1-4. osztályosok* a következő héttől. Az Erdély TV minden *hétfőn, kedden, szerdán és csütörtökön délelőtt 11 órától* tűzi műsorra az alsó tagozatosoknak szóló tanórákat (naponta egy-egy osztály számára kb. 1 órás tananyag). A távoktatás az Erdély TV Facebook-oldalán is követhető.

Mit nézhetünk vasárnap az ETV-ben?

Az Erdélyi Magyar Televízióban április harmadik vasárnapján is élőben követhető 10.30-tól a csíksomlyói kegytemplomban tartott **szentmise**. 13.30-tól az **Üzenet szeretettel** műsor virtuális vendégei Buta Árpád, Koszorus Krisztina Koszika és Kátai Judit énekesek, Bogár Barbara és Bokor Barna színművészek, valamint Sándor Csaba operaénekes. A 17 órától kezdődő **Pszichotrillák**ban Badics Petra és dr. Kádár Annamária a társas magányról beszélgetnek. A 17.30-tól kezdődő **Hitélet** pedig azt vizsgálja meg, hogyan telt a kereszténység legnagyobb ünnepe a szükségállapot szorításában. Sajó Norbert virtuális vendégei Kovács Gergely római katolikus érsek, Jakab István református esperes, valamint Rácz Norbert unitárius lelkipásztor.

Ismét egy jelentős előadást nézhetünk meg online!

Kövekkel a zsebében

Kaáli Nagy Botond

A Kolozsvári Állami Magyar Színház is folytatja legendás előadásainak megosztását a virtuális térben. A legutóbbi, általunk is ajánlott produkciójuk a reneszánsz alkotó, Francois Rabelais által írt regény színpadra alkalmazott feldolgozása, a Pantagruel sógornője című előadás volt Silviu Purcărete rendezésében, amely bemutatását követően végigutazta a világot, és számos díjjal is értékelték.

Most egy hasonlóan jelentős, régen bemutatott produkciót tűznek műsorra, a körülmények miatt természetesen online: április 18-án, szombaton a *Kövekkel a zsebében* című előadását teszi Facebook-csatornáján elérhetővé a Kolozsvári Állami Magyar Színház társulata, egy olyan produkciót, amely az eltelt évtizedek alatt szintén legendává nemesedett.

A 2002. március 13-án bemutatott előadásról a következőképpen írnak az alkotók: Csendes völgy címmel amerikai film készül egy írországi kis faluban. A forgatás a megszokott „forgatókönyv" szerint zajlik: a sztár hisztizik, és szénanáthája miatt fölöslegessé válik két kamion, Hollandiából hozott friss virág, a vezető asszisztens kidobatja a részeg statisztát, a másodasszisztens „tutira a csúcsra tör", és hordja a rendezőnek a kávét, a díva pedig aggódik az ákcentusa miatt. A helybeliek statisztálnak, ingyen etetik a családjukat a konyhán, és napi 40 fontért tőzeget ásnak rusztikus módra, táncolnak, és birtoktalanul néznek, míg a háttérben nagytotálban a Blasket-szigeteket filmezi a kamera. Aztán egyszer csak az egyik drogos fiú öngyilkos lesz. Az egyébként is kidobandó élővirág-halmazt az amerikai sztár saját költségén a kápolnába szállíttatja, és a temetés utáni forgatáson épp az esküvővel fűszerezett heppiend kerül a kamerák elé… Életünk súlya kövekként húzza zsebünket.

Mindez a színpadon úgy elevenedik meg előttünk, hogy az összes szereplőt – a forgatási stábtól a helybeliekig – két statiszta, Jake Quinn és Charlie Conlon játssza el nekünk, egyik pillanatról a másikra váltva át önmagából hollywoodi filmsztárrá, majd vezető asszisztenssé, riporterré, kidobófiúvá, lázongó helybélivé stb. Marie Jones Kövekkel a zsebében című műve a világ színpadain közönségsikernek örvendett a londoni West Endtől a Broadwayig, Bécstől és Budapesttől Sydney-ig.

A Keresztes Attila által rendezett kolozsvári előadás több vendégszereplésen vett részt, és számos díjat nyert: 2002 – Keresztes Attila – A British Council díja egy kortárs angol dráma legjobb romániai rendezéséért (UNITER-Gála). 2002 – Nemzetiségi Színházak Kollokviuma, Bukarest – Hatházi András – a legjobb férfialakításért járó díj. 2002 – Látványszínházi Fesztivál, Marosvásárhely – Hatházi András – a legjobb férfialakításért járó díj. 2002 – Határon Túli Magyar Színházak Fesztiválja, Kisvárda – Hatházi András – Alakításdíj. 2002 – Vendégségben Budapesten (Thália Színház).

A szöveget magyarra Tamás Anna fordította. Jake Quinn szerepében fellép Bíró József, Charlie Conlont Hatházi András alakítja. Rendező: Keresztes Attila. Díszlettervező: Keresztes Attila. Jelmeztervező: Varga-Járó Ilona. Ügyelő: Borsos Levente.

A produkciót annak idején Kisvárdán és Marosvásárhelyen e sorok szerzője is látta, meghatározó élménynek bizonyult, bátran ajánlja mindenkinek. Az előadásra szombaton este 8 órától kerül sor a Kolozsvári Állami Magyar Színház Facebook-csatornáján, a Theater on Air sorozat keretében.

NÉPÚJSÁG
ÖNÁLLÓ MAROS MEGYEI NAPILAP
Kiadja az IMPRESS KFT.
FŐSZERKESZTŐ: Karácsonyi Zsigmond
LAPSZERKESZTŐK: Antalfi Imola, Benedek István

MUNKATÁRSAK: Antalfi Imola, Bodola Györgyi, Farczádi Attila, Menyhárt Borbála, Mozgy Sarolta, Mozes Edith, Kaáli Nagy Botond, Nagy Miklós Kund, Nagy Szakály Idikó, Nagy Tibor (fotó), Szőr Pálosy Piroska, Vajda György. **KORREKTÚRA:** Horváth Éva, Kiss Éva.
TÖRDELÉS: Makkai Katalin, Makkai Melánia, Vajda Györgyi.
FŐKÖNYVELŐ: Nagy Melinda. **REKLÁMMENEDZSER:** Barbély Emő – e-mail: reklam@e-nepujsag.ro, tel.: 0742-828-647.
REKLÁM-LAPTERJESZTÉS: Madaras Éva Adrienn, tel/fax: 00-40-(0)265-268-354. **APRÓHIRDETÉS:** Petres Emília.
SZERKESZTŐSÉG: 540015 Marosvásárhely, Dózsa György út 9. szám, I. emelet. **Internet:** www.e-nepujsag.ro **E-mail:** nepujsag@e-nepujsag.ro
Telefon: titkárság: 0265/268-790 és telefax: 0265/268-270, közönségszolgálat: 0365/410-440, 0265/268-790. **Nyomda:** Palatino.
A szerkesztőség véleménye nem feltétlenül azonos a szerzők véleményével.
Előfizetés a postahivatalokban, postásoknál és a szerkesztőségben, tel.: 0742-828-647.
Hirdetési irodánk nyitvatartási rendje: hétfő, kedd, szerda, csütörtök: 9-15 óra, péntek: 9-14 óra között, szombat-vasárnap: zárva.

642357900000
ISSN 1220-3475 (print);
ISSN 1584-3238 (online)

Múzsa

SZERKESZTETTE:
NAGY MIKLÓS KUND
1432. *sz., 2020. április 17.*

Váci Mihály

Végül

Végül nem bán már az ember semmit, semmit,
csak szeressék!
Jaj! úgy vágyik valakire, hogy eltűri azt is már,
hogy ne szeressék!
Úgy menekül, kapaszkodik! Csak az kell, hogy legalább
a szíve tessék!

Fél egyedül. Csak karolják! – s már eltűri, hogy a szíve
ne is tessék.
Megszelídül a magánytól, s csak annyi kell végül már,
hogy meg ne vessék.
Egyedül az éjszakákat?! – Ó, nem, inkább eltűri,
hogy meg is vessék.
Egyedül megérni itten betegséget, csapásokat,
ezüstös karácsonyestét?
Egyedül felérni ésszel a múlást, azt, ami van,
és azt, mi lesz még?!

Jaj, nem! Végül nem bán már az ember semmit, semmit,
– azt se, hogy szeressék.
Ó végül már azért sír csak, hogy valakit szeressen még,
szeressen még.
Legyen aki megengedje: – rágondolva tölthessen el
egy-egy estét.

*Ötven éve, 1970. április 16-án hunyt el a Kossuth-díjas költő

Összeállítás a 6. grafikai szemle anyagából

„Esély, hogy ne menjünk el egymás mellett”

Interjú Demény Péterrel pár utcányi távolságból

Nagy Miklós Kund

– Járvány előtt is úgy vélekedhetett az olvasóközönség, hogy az egyik legtermékenyebb és legfáradhatatlanabb írónk vagy, aki valamilyen formában azonnal lereagálja a körülöttünk zajló életjelenségeket, de amióta az emberek nagy hányada beszorult a falak közé, és te magad is, biztos azt mondják rólad, hogy ilyen tekintetben utolérhetetlen vagy. Van olyan nap, hogy Ivan Karamazov többször is újabb írással jelentkezik a világhálón. Ihletője a koronavírus, illetve egy-egy költő, tollforgató, netalán valamelyik közismert írásműve. Minek nevezed ezeket? Paródiának? Stílustörténeti erőpróbának? Élvezetes játéknak?

Demény Péter a könyvvásáron

– Kapásból paródiának neveztem őket, de rá kell jönnöm, hogy nem mindig tudok rekeszizomgörcsöket okozni, ezért olykor már travesztiának nevezem. Nem is kötelező folyton röhögni: például Puskin nevében szép verset írtam, kacagás nélkül. De persze élvezetes játék a számomra valóban, és a visszajelzések is igazolják, meg a magam fokmérője is, hogy gyakran „betalálok”.

– Előre kigondolt terv szerint válogatsz, vagy véletlenszerűen?

– Véletlenszerűen. Az első néhány csak eszembe jutott, együtt is közöltem őket, ahogy még sokáig. Aztán „lelassultam”, most már keresnem kell a fejemben, és akkor külön közlök egy-egy szerzőt.

– Véget nem érőnek tűnik ez a sorozat. Meddig folytatod? Könyv lesz belőle?

– Nem tudom, meddig folytatom – ameddig tart az olvasottságom és az igényem arra, hogy folytassam. Közben valahol bizonyára érik egy másik ötlet, és az kiszorítja ezt. Meg Könczey Elemér már rajzolja a kötetet, mely a kolozsvári Ábel Kiadónál fog megjelenni, és ha megjelenik, akkor valószínűleg értelmetlennek érzem, hogy folytassam.

– Nem azonos súlyú, rangú költők, írók késztettek parodisztikus megnyilatkozásra. Műfaji megkötésekre sem voltál tekintettel. Slágerek is megújultak karanténos Karamazov-módon. Nem vált emiatt támadhatóvá a vállalkozásod?

– Bizonyára azzá vált, de számomra a sláger örök szerelem. Alexandru Paleologu mondta, hogy aki nem tudja, hogy Mozart és Strauss egyenrangú, csak más lépcsőházban élnek, az sznob. Más kérdés, hogy fogok válogatni, mert bizonyos „beöltözéseket” nem érzek sikerültnek. Majd kiderül.

– Az sem megkerülhető, hogy nem egyforma szintűek e humorra kihegyezett, egymást követő rövid írások. Az ember nem írhat folyamatosan remekműveket. Ezt figyelembe vetted, amikor belekezdtél a sorozatba?

– Nem akarok folyton remekműveket írni. Illetve szeretnék, de egy ilyen sorozatnak nem azzal az elánnal lódulok neki. Szeretem, mert az enyém, és mert üdének érzem, később azonban eltávolodom az egyes fricskáktól.

– Az internetes közlésnek köszönhetően azonnali a visszajelzés. Sokan követnek. Erre számítottál?

– Bizonyos értelemben igen, hiszen van már egy „rajongói klubom”. Azt is megszoktam, hogy mondjuk Esterházyra többen reagálnak, mint másra, akit kevesebben ismernek. Többen írogatják, hogy alig várják a kötetet.

(Folytatás a 4. oldalon)

6. Székelyföldi Grafikai Biennálé

A koronavírus-járvány a grafikai szemle előzetes programját is felborította. A szervezők kénytelenek voltak módosítani a határidőkön, illetve a rendezvények menetén, és a további fejleményekhez igazodva értesítik az érdekelteket a teendőkről, de munka nem állt le. A legfrissebb újdonság, hogy a szakmai zsűri 301 alkotást válogatott be a biennálé törzsanyagába. A kiválasztott művek listáját közölték is a szemle honlapján.

A jelentkezési időszak tíz hétig tartott, ezalatt közel 2100 pályamunka érkezett be 65 ország 868 alkotójától. 2018-ban 58 ország képviseltette magát a rendezvényen. A G6 zsűrijét nemzetközileg elismert művészettörténészek és képzőművészek alkotják: dr. Alice Andreea Iliescu, a kolozsvári Képzőművészeti és Formatervezői Egyetem adjunktusa (RO), prof. dr. Erőss István, az egri Eszterházi Károly Egyetem Vizuális Művészeti Intézetének professzora (HU), Sona Harutyunyan művészettörténész, a KulturDialog Armenien Alapítvány elnöke, a Jereváni Nemzetközi Grafikai Biennálé igazgatója (AM), dr. Marcin Bialas, a Katowicei Szépművészeti Akadémia docense (PL), Vécsi Nagy Zoltán művészettörténész, a sepsiszentgyörgyi EMŰK vezetője (RO), Kónya Ábel, a Miskolci Galéria igazgatója, a Miskolci Grafikai Triennálé kurátora (HU) és Ferencz S. Apor képzőművész, a G6 kurátora (RO). Az előző kiadásokhoz hasonlóan ezúttal is a magyarországi, lengyelországi és romániai vonal a legmarkánsabb, de idénre megerősödött egyes keleti országok, például Thaiföld, India, Kína vagy Japán képviselete is.

Egy sóhaj Olaszországért

Henter György

Márai Sándor Naplóját lapozom. Köztudott, hogy jól érezte magát Olaszországban. Rajongott a hangulatos terekért, a háztetők fölé magasló tornyokért, a partot rugdosó haragos tengerért. Semmi sem kerülte el figyelmét. Mindenről volt egy lélegzetvételnyi sora, szusszanásnyi megjegyzése, melyek repdeső szárnyként hordozzák gondolatait félszázad múltán is. Sokan, akik lélegzet-visszafojtva álltunk ókori amfiteátrumok monumentális kövei között, Nefertiti gyönyörű alakja előtt, etruszk vázák ábráinak sugárzásában, most lehajtott fejjel hallgatjuk Márai suttogását a kislányról, aki az udinei földrengés romjain arcát eltakarva sírt. A kreatúra szégyelli magát a természet felkorbácsolt erőinek pusztítása láttán.

A háromkötetes munka hullámveréséből kiemelek még egy sort Eckermannról, amely fölteheti a koronát mai aggodalmaktól gyötört homlokunkra – mint diadalt jelentő isteni simogatást. Eckermann nyolcvanéves korában írta kis remekművét Novelle címmel, amelyben megbékélés, mennyei fuvolahang zengi át az oroszlánbőgést. A bibliai ördög mint oroszlán közöttünk jár, s csattogó fogakkal keresi, akiket elnyeljen. Oroszlánbőgés Akháb és Jézabel véres mardosása – a bosszú –, mely elől Illés a pusztába menekült. A népek gyűlölködése, máskor kétségbeesése, a hasogató kérdések, miértek, a félelemteli pillantások, amellyel egymást vizsgálják a megpróbáltatásban. A vad menekülésben Illés fáradtan hajtotta fejét a földre. Isten nem volt a földrengés erejében, sem a szélviharban. Csendes suttogás volt az Isten, amint megpihent keblének le-föl emelkedésében. Elalvás előtt fejem a könyvre hajtom, és hallom Márai lélegzetét a sorokban, mert él azokban, és ő suttogja nekünk gondolatait. Azután a Bibliára hajtom fejem, és ott is hallom a sorok között Urunk szívdobogását. Él az Úr, és mint halk lélegzés, közöttünk susog beszéde, vigasztalásának szelíd pihegése. Ráteszem ujjam a betűkre, és számolom a mennyek öröklétének pulzusát. Számolok vele. Lassan elhalkul az oroszlánbőgés. Lefekszem. A földön és az égben fekszem. Elalszom. Fölém hajolnak a rózsás arcú angyalok.

Archív fotó Márai Sándorról 1936-ból, a kép jobb oldalán áll. Balról: Móricz Zsigmond, Püski Sándorné, Kemény Jánosné Augusta Paton és Kemény János. Forrás: Ma7

Csodára várva

Sajgó Ilona: Csodára várva

Sajgó Ilona legújabb textíliája kapta ezt a nevet. A művésznő nem csak a maga vagy a családja életérzéséből kiindulva alkotta meg ezt az Ariadnae Szalonban kiállítandó művét, sok-sok ember mai vágya, hogy valamilyen csoda folytán tűnjön el hirtelen a vész, térjünk vissza a járvány előtti életünkhöz, tudjunk örülni újra mindennek, a kultúra, a művészetek szépségeinek is. Sajnos csodák ritkán vannak, a textilművészek kivételes élményt ígérő kiállítását sem lehet egyelőre megrendezni. Sajgó Ilona viszont azok közé az alkotók közé tartozik, akik nem élhetnek munka nélkül, és valami tennivalót mindig találnak maguknak. Ha éppen nem valamelyik hosszú időt, számtalan munkaórát igénylő kárpitján dolgozik, akkor fest, ha festeni nem tud valamiért, akkor rajzol vagy fotózik, különféle rendezvényeken készült felvételeit osztja meg a Facebook közösségével, és így tovább. Szándékosan említettem csak az alkotást, noha számos más teendő is akad a lakásban és körülötte. De ez az, ami igazi értelmet ad mindennapjainak. Az alkotó teremtésnek ezt az igényét még gyergyói őseitől szívhatta magába, tehetségét népművészetben, művészetszeretetben gazdag szülőhelye, Gyergyóalfalu táplálta a továbbiakban, a művészekként elkötelezett falustársak példája tette tudatosabbá, majd a marosvásárhelyi és kolozsvári tanulmányok teljesítették ki szakmai tudását. Azért ez a kis eszmefuttatás, mert a Marosvásárhelyen élő, és négy és fél évtizede rendszeresen kiállító Sajgó Ilona éppen a mostani április 17-én tölti a 70. esztendejét. Hála Istennek, alkotóereje teljében. Mindig van új ötlete, belülről valami nem hagyja nyugodni, azt az újabb gondolatot ki kell vetítenie, ha lehet, több változatban is. Hozzá be kell szerezni az anyagot. Csipkét, hímzést, szövetet, vásznat, bársonyt, egyéb textilféléket, vagy olyan más anyagot, amit az elképzelés s a kivitelezendő kollázs, zászló stb. megkíván. A *Csodára várva* mellett egy másik, ugyancsak ötletes, ízléses, tetszetős alkotás, a népi gyökerekre is emlékeztető munka, a Vágyakozás is elkészült, a fotójához is hozzájutottam. És az interneten friss keletű festménye, az *Együtt a család* is elismerő bólogatásokat vált ki. Csak így tovább, művésznő, örülhessen az alkotásnak és az ebből fakadó sikereknek még sokáig! *(nk)*

„Esély, hogy ne menjünk el egymás mellett”

(Folytatás a 3. oldalról)

– Akik figyelnek rád, azt is láthatják, hogy nem csak írsz, olvasol is. Igyekszel napirenden lenni lehetőleg mindennel, ami az életünkben fontos, az irodalomtól a színházig, a vizuális művészetektől a filmig, a szellemiektől a politikáig sok dologra kiterjed a figyelmed, nem szeretnél lemaradni semmiről. Ez is tükröződik a különböző lapokban sűrűn megjelenő verseidben, esszéidben, kritikáidban, recenzióidban, jegyzeteidben. A rádiós szerepléseidet sem adtad föl, a műfordítás is izgat. Tudtommal köteteken is dolgozol. Az ilyesmire mondják egyesek, hogy ez az ember felaprózza magát. Ez nem fordult meg a fejedben?

– Megfordult, a barátaim is figyelmeztetnek rá. Bizonyos dolgokat azonban eleve játéknak, könnyűnek szánok, másfelől a „komolyabb” dolgaimat sem tudnám megírni másképp. Én – én vagyok; aki szeret, az azt az embert szereti, aki éppen ilyen, amilyen.

– És a regény? A dráma? A nagy lélegzetű munkák, amelyekre egy ilyen kényszerkivonulás a mindennapokból jó alkalmat, netán lökést adhat az írónak? Ezzel nem számoltál?

– Több drámát nem írok, a romániai magyar színházaknak nem valók a kortárs szerzők, csak miután sikeresek lettek. Persze nem tudom, hogy lehetnének sikeresek, ha be sem mutatják őket. Egy regényen dolgozom már, az első változata megvan, most gyalulok. De még messze vagyok attól, hogy a szekrényt összeszereljem.

– Azon kevesek közé tartozol a magyar írók közül, akik románul is írnak, így szólítva meg a többségi olvasótábort. Olyan kihívás ez, amire feltétlenül válaszolnod kell?

– Úgy érzem, igen, feltétlenül. Ebben a régióban legalább annyi előítélet van, mint amennyi lehetőség. Már nem áltatom magam azzal, hogy lebontom őket, és a Korona-változatoknak azért örültem, mert elfordították a fejemet a hírektől, bizonyos dolgokra azonban mindenképpen reagálnom kell, el kell mondanom, hogy én hogy látom őket.

– A világjárvány elleni védekezés eltávolította egymástól az embereket. A távolságtartás magasabb szintre emelte a virtualitást. Az összefogás, a szolidaritás az online térben egyre erőteljesebb és változatosabb. Mind többen hangolódnak rá. Te régóta felismerted, mekkora jelentősége van a digitális szférának, hosszú ideje ki is használod a benne rejlő lehetőségeket. Hogy gondolod, ha elmúlik a járvány, visszaáll minden a régi szokásrendbe, vagy valami új van születőben, változásokkal kell szembenéznünk?

– Azt látom, hogy a járvány – közös tapasztalat. Korábban mindenkinek volt egy álma, egy élménye vagy egy emléke, amelyik sehol nem érintkezett a másikéval. A sorsok természetesen továbbra is különböznek, de a járványról már senkinek nem kell elmagyarázni, mit jelent, ahogy például a forradalommal vagy az 1989 előtti időszakkal már sok információra szorulnak sokan. Esélyt kaptunk, hogy ne menjünk el egymás mellett, és távolról ne a semmibe nézzünk, hanem egymás szemébe.

Székely-Benczédi Endre

Idősödve

... csak járunk magunk körül
körbe-körbe. Nem találunk
egyenes utat sem visszafelé,
sem előre. Körülöttünk
a tér is görbe, vele az idő,
és az emlékezet.

Támogatók:
RMDSZ
COMMUNITAS ALAPÍTVÁNY
Megvalósult a Magyar Kormány támogatásával
MINISZTERELNÖKSÉG NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG
BETHLEN GÁBOR Alap

„Izzik a hőség… A hűség”

Gondolatok Márton Árpád elmaradt kiállítása kapcsán

Létünk gyökere

Nagy Miklós Kund

Igen, ezt az egyéni tárlatot is megtorpedózta, remélhetőleg csak elnapolta a járvány. Április 16-án kellett volna megnyitnunk a marosvásárhelyi Bernády Házban. Mint a csíkszeredai festő minden eddigi válogatott anyaga, ez is nagy élményt szerzett volna a művészetkedvelőknek. A csíki művészközösség vezéregyénisége október 6-án tölti 80. esztendejét. Az eseményt itt, Vásárhelyen, egész pályáját meghatározó diákkora oly kedves színhelyén is meg akartuk ünnepelni, és az idénre beütemezett gazdag programjához igazodva ez az időszak lett volna a legalkalmasabb a bemutatkozásra. Rendhagyó kiállításra készültünk. Nem az első alkotói korszakát idéző olajképeiből, sem a későbbi lenyűgöző temperákból, mágikus erejű, drámai festményeiből merített volna a válogatás, azokat jól ismerik, és a magukéiként szeretik, tisztelik a vásárhelyiek is. Az utóbbi években született, mélyre hatoló és magasra szárnyaló pasztelljeivel lepte volna meg az érdeklődőket. Bőséges kínálatból válogathatott, hiszen naponta dolgozik, a műteremben mindig kéznél van ez az anyag, csábító ez a technika, és művészeti vezetőként vagy törzsvendégként számos alkotótáborban is meghatározó a Márton Árpád jelenléte, ott pedig leginkább a pasztellezésre adódik lehetőség, nem csoda, hogy soksok pasztellképével is ugyanolyan szinten hallat magáról, mint az őserővel, lélekmeleggel és nagy hatású képi metaforákkal telített, közismert festményeivel. Pasztelljei cáfolhatatlanul tanúsítják, hogy a Márton Árpád-i drámaiság sem veszít súlyából, a lírai könnyedség, az érzelmi telítettség is kifejezésre jut, sőt a játékosság is szerepet kaphat, ha a festő krétát vesz a kezébe. Az ihletforrás pedig azonos intenzitással jut szóhoz minden esetben.

Az utóbbi időben, még a kijárási tilalmak előtt Márton Árpád többször is megfordult Marosvásárhelyen. Lánya, veje, unokái itt laknak, gyakran utazik ide, hogy lehetne hosszú ideig távol maradni? De szólítják a diákkori emlékek is. Az egykori tanárok, a példaadó nagy mesterek, akiknek annyi mindent köszönhet. A tanulótársak is persze, az a családias hangulat, ami körülvette, és később is óvón követte az ismeretekkel gazdagon feltarisznyált gyergyóalfalvi tehetséget. A művész a kiállítás előkészületi szakaszában sokat és szívesen, ízesen mesélt vásárhelyi emlékeiről, élményeiről. Valamikor talán ezeket is részletesen feleleveníthetjük írásban. Ma ragadjunk ki egy kis részletet egy olyan önvallomásából, amelyik 1984-ben jelent meg A Hét oldalain *A kenyér színei* címmel. Az ebben foglaltak pasztelljei mai világára is vonatkoztathatók.

„A reggeli derengés, a friss illatú mezők ébredésével, a feszülő izmok ritmusával kezdődött a hajnaltól napestig tartó kemény munka a kenyérért. Kékre kalapált kaszák, recés élű sarlók könnyed suhintásától zengett a lég, és azzal a biztos tudattal, hogy mire a Nap nyugovóra tér, a fűből széna, a gabonatáblából kenyérnekvaló, a susogó fenyőből téli tüzelő lesz… A hajnali harmatos hűvösségből rekkenő hőség kerekedett. Ég és föld bódulásig izzott, mint a kemence. A levegő meg sem rezzent, mint egy izzó gömb, úgy lebegett fölöttünk a Nap. A verejték sógyöngyökben patakzott az arcomon. A kasza majdnem szikrát hányt a gabonaszálakon, marokról marokra gyűlt a kéve. Szomjaztam… Tikkasztó hőség volt… Sajgott a talpam. A tarló éles lándzsaként döfködte a talpamat. Fájt. Korsót nyújtottak, szájpadlásomra száradt nyelvemet oldotta a hűs víz. Kortyoltam a vizet behunyt szemmel – minden vörösen égett, lángoló, forró lebegésben. Hirtelen megéreztem a frissen kovászolt kenyértészta illatát, fehéren villant a kép: pattogott, izzott a kemence, s aztán megcsapott a friss kenyér illata…

Belül azóta is lángol, izzik a hőség… A hűség! Miért az erős vörösek, sárgák festményeimen? Ezért!”

És ugyancsak érvényes a mostanra szánt anyagára is az a méltató elemzés, amelyet a Bernády Házban nyílt 2005-ös első tárlatáról közöltem a Múzsában *A lélek ablakai* címmel. Álljon itt ebből is egy részlet: „Miközben az alkotó a paraszti lét sok évszázados sajátosságaiból, nemzedékről nemzedékre továbbadott szellemi, tárgyi, erkölcsi örökségéből ihletődve sorskérdéseinek súlyát is ráhelyezi a szemlélődő vállára, sugárzó képei szívet belengő melegséggel is beburkolják a nézőt. Az emberség láthatatlan, de kétségtelenül érzékelhető kisugárzása lenne? A festő ismerősei pillanatig sem kételkednek ebben. Mélységes humanizmusa, az anyaföldhöz, közösségéhez, hittel felvállalt hivatásához, meggyőződéséhez kapcsolódó példás hűsége, megnyerő személyisége egyaránt ötvöződik benne. Festményeiben az emelkedettség együtt jár az erővel, a dráma a derűvel, bizakodással. Nem szokványos kapcsolatpárok. Mint ahogy Márton Árpád filozofikus mélységű, mégis lényegretörően egyszerű, elementáris erővel telített művészete sem az.”

Talán beszédes az is, ha a kiállítani készült pasztelljeiből néhánynak felsoroljuk a címét. Ez is visszatükröz valamennyit az alkotó művészi szándékaiból: *Emlékeim, Ádám, Éva, Fohászkodás, Hitünk gyökere, Kapaszkodó, Latolgató, Létünk fonala, Töprengő, Szabadkozás, Kiszolgáltatott, Kísértés, Világtalan, Imádság, Közép-Európa.*

Bízunk benne, hogy a jelenlegi bajokon, gondokon is túlléphetünk valamikor, és közönség elé vihetjük még ezeket a műveket. Addig is jó egészséget és további töretlen alkotókedvet kívánunk a fiatalos mentalitású és energiájú, közel 80 éves művésznek!

Emlékeim

Létünk fonala

Imádság

Darázsolás és más linkes csábítások

Nehéz helyzetben vannak a könyvkiadók, könyvműhelyek is. A könyvesüzleteket is be kellett zárni, nagy a harc a túlélésért. Ki-ki igyekszik valami hasznosat, az olvasókat, könyvbarátokat is bevonó ötleteket virtuálisan felfuttató akciókat, rendezvényformákat létrehozni. A nagy könyvvásárok, fesztiválok is elmaradnak, a járvány lejárta utánra halasztódnak, ezek is mind kiesnek most a közönséggel való kapcsolattartásból.

A Budapesti Nemzetközi Könyvfesztivál, a Csíkszeredai Könyvvásár, a Magyar Ünnepi Könyvhét sem sorakoztatja fel standjait, amelyeken az erdélyi könyvkiadók termése is rendszeresen az érdeklődők elé került ilyenkor tavasszal, sorolta a gondjaikat Tőzsér László, a csíkszeredai Gutenberg Kiadó vezetője telefonos beszélgetésünkben. Kéziratok bőven lennének, annál is inkább, mivel az írók, költők közül nagyon sokan fokozott tempóban írnak mostanság. A könyvpályázatokra is beneveztek, de valószínűleg azok eredményhirdetése is eltolódik valamenynyit. Jól fognak tehát a rendhagyó megoldások. Gyermekeknek, felnőtteknek egyaránt.

Ilyen például a *Mesedélután*, amire már többen felfigyeltek. Pontosabban: online mesedélután a Gutenberggel. A Gutenberg csapata minden csütörtökön 17 órától online mesedélutánra hív benneteket, ahol a Gutenberg Kiadó gondozásában megjelent gyerekkönyvekből olvasunk, játszunk, kézműveskedünk – hirdetik a Facebookon. #otthonaGutenberggel.

Hasonlóan közönségbarát a *Darázsolás*. Mint Tőzsér László mondja: Izgalmas játékra hívtuk László Noémit és Kürti Andreát. Az elkövetkező hetekben szerdánként Nonó ír verset Andi rajzához, szombaton pedig Andi rajzol Nonó verséhez addig, amíg a versek és rajzok lassan könyvvé alakulnak. Az első rajz és vers a Káprázat címet kapta. Azóta elkészült még három.

A Darázsolás című, hétről hétre bővülő könyv az alábbi linken lapozható végig:

https://gutenbergkonyvesbolt.ro/darazsolas

#otthonaGutenberggel

Közben a nyomda sem tétlenkedik. Új kiadványok vannak előkészületben. A legfrissebb Kozma Mária csíkszeredai írónő *Történelmi regék* sorozatának 3. kötete, a *Régiségek Homoród mentén*. A kiadó könyveit meg lehet vásárolni, de még egy másik lehetőséget is biztosítanak, mivel sokan érdeklődtek, hogy hogyan tudnának a házi olvasmányok birtokába jutni.

„Az elmúlt időszakban többen érdeklődtetek házi olvasmányok iránt – olvasható a honlapon –, így bár könyvesboltjaink zárva tartanak, szeretnénk segíteni az olvasmányok beszerzésében. Kérünk benneteket, konkrét címekkel a 0745 017 053-as telefonszámon érdeklődjetek, és a készletünkhöz mérten megpróbáljuk otthonaitokba szállítani a kért könyveket.” *(N.M.K.)*

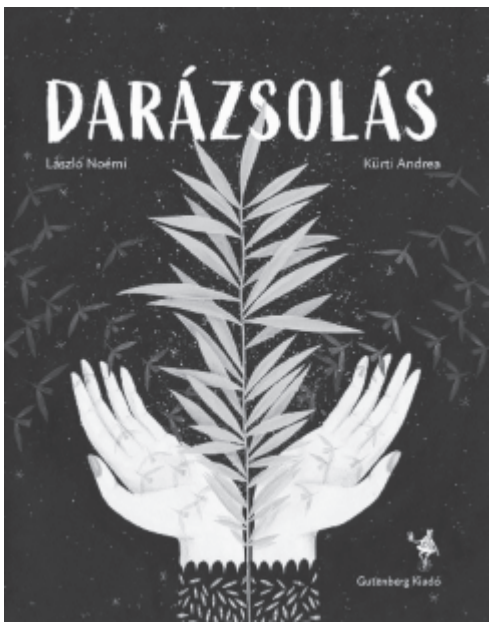

Kozma Mária

A karácsonyfalvi hagymás leány

(Részlet a szerző új könyvéből: Régiségek Homoród mentén. Történelmi regék. 3. Csíkszereda, Gutenberg Kiadó)

Hívták mirigynek, csumának, dögvésznek, pestisnek is a kórt, ami az 1718. és 1719. esztendőkben szerfelett sok halállal pusztította a Székelyföldet.

A kislány tágra nyílt szemmel, rezzenéstelen arccal nézte a szekerest. A szekeres is bámulta őt. Látta, hogy a ház, aminek a kislány a küszöbén ül, megjelölt ház: mirigyben fekvők lehetnek benn. A szekeres megállította a lovakat, kicsit közelebb ment a lánykához, de hiába szólította, az nem felelt, olyan mozdulatlan volt az arca, mintha megkövült volna. Nyakában rozmaringfüzér zöldellt, ilyen koszorú volt kócos, szőke hajában is, csuklóján borókabogyóból fűzött karperecek, sűrűn egymás mellett, szinte a könyökéig, egyik kezében egy hagymát szorongatott. Megszokott látvány volt az ilyen azokban a mirigyes időkben, sokan hordtak fokhagymagerezdekből csinált nyakláncot is, mert úgy tartották, hogy ezek megvédenek a betegségtől. Mintha csak ezt akarta volna bizonyítani, a kislány a nyakában lógó rozmaringfüzér egyik ágacskáját leharapta és rágcsálni kezdte.

– Apád, anyád…? – kérdezte az ember.

A kislány a ház felé intett, maga mögé, de a fejét nem fordította arra.

– Élnek?

A kislány nem válaszolt, lehorgasztotta a fejét, aztán lassan nemet intett.

– Na, ülj fel a szekérre!

Engedelmesen mozdult, s felkapaszkodott a szekérderékba.

Hosszú volt az út, ők ketten nem is szóltak, csak a lovak horkantottak néha… de ki érti a lovak beszédét, talán helyeselték, hogy a jószívű szekeres elhozta a kislányt a halott szülei mellől. Amikor beértek Karácsonyfalvára, az emberek hátrébb húzódtak a láttukra, hátuk mögé tett kézzel azért a biztonság kedvéért az ujjaikat is egymásba fonták, ami köztudomású, hogy rontás, betegség, lidércek s egyéb rosszakaró szellemek ellen való, elűzi a gonoszt. Sokan meghaltak Karácsonyfalván is a mirigy betegségében, ha egy házban az egész család elpusztult, körbeárkolták a házat, és felgyújtották. Alig maradt meg pár tucatnyi ház, ezeket az urusságos, urusló asszony mindennap körbejárta, megnézte, ég-e a tisztító füstölő odabenn, kenték-e magukat a kenőccsel, amit naphosszat főzögetett disznózsírból s bábakalács gyökeriből, s mindenkinek lelkére kötötte, hogy amikor felkel a Nap, akkor forduljon feléje, s köszöntse: „Fényességes, drága Nap, segéjj meg a mái nap!”

Volt egy kis, faágakból állított színféle, inkább csak tető az udvar végiben, a szekeres mondta a lánykának, hogy menjen oda, ott meglehet, de addig kell ottmaradnia, amíg meg nem bizonyosodnak arról, hogy nem hozott ragályt a faluba.

– Olyan szépecske – mondta az asszony az urának. – Nem beszél? Néma?

– Érti, amit mondasz neki.

Az asszony egy fa mosótekenyőt hozott, a kútból sós vizet mert, megtöltötte a tekenyőt, majd a lehető legmesszebbről odatolta a gyermeknek:

– Vess le minden ruhát magadról, és mosd meg magadot!

Az asszony vizsláto tekintettel figyelte a lányka vékonyka testét, éppen csak kiszökkent a mellecskéje, de még nem nagyleányosan. Az asszony nem látta rajta mirigynek semmi nyomát. Ez kissé megnyugtatta, és hosszú karón egy inget nyújtott oda, aztán valami kásafélét egy fatányérban. Az ember közben levette az üstöt a szabadtűzhelyről, s a villával ráhányta a szekérből a szalmát, amin a gyermek ült idejövet, aztán rátette levetett gönceit is, hogy elégesse.

Volt valami tündéri a gyermekben, amint a napon szárított s fehérített hosszú ingben üldögélt a vesszőkalyiba előtt, nyakában és homlokán a rozmaringkoszorúval, és hosszú szőke haján megcsillant a napsugár.

Amikor az urusságos asszony meglátta, összecsapta a két kezét:

– Jaj, tej, tej, Mindeneknek anyja! Ennek a leánynak ki az édesanyja?

– Nem vadleány – mondta az asszony egy kicsit mérgesen, tudta ő is a versikét, a vadleányokat kell így megszólítani, ha találkoznál vélük, de ki tudhatja istenigazából, hogy ki s miféle a leányka, talán az urusságos többet lát, mint más halandó. – Az uram hozta tegnap, de nem az erdőből, hanem Segesvár mellől. Nem vadleány ez. Csak egy árva. Apja, anyja meghalt a mirigyben.

– Ki tudhatná, ki láthatná! Kószálnak azok mindenfelé. A minap is láttak egyet az almási kőliknál, de nem tudták megfogni, befutott oda. Az is lehet, nem is vadleány volt, hanem a barlangbéli tündér, aki kijött s szétnézett, elég nagy bajt küldtek-e reánk rosszkedvükben. Osztán hazament, mint aki jól végezte a dolgát. Tudja azt mindenki, hogy az almási tündérek gurucsálják reánk ezt a mirigyet, amikor rossz kedvük van, s csak akkor múlik el rólunk, ha jókedvükben táncolni s énekelni kezdenek.

– A vadleány jóba van a tündérekkel? – csodálkozott az asszony.

– Nem lehet ezeket kiüsmerni egészen. Leány vagy-e, vagy legényke? – fordult a kislány felé.

– Láttam, hogy leánka – mondta kis türelmetlenséggel a hangjában az asszony, az igazság az, hogy nem nagyon szerette ezt az urusságost, aki mindenütt csak tündéreket, vadleányokat, lüdérceket látott, s ijesztgetett velük kicsit s nagyot. – Itt mosdott meg a szemem láttára.

– Hát csak azért kérdezém, mert hírt kaptam Székelyzsomborról, a testvéremtől, aki ott van férjnél, úgyszintén urusló, nannyónktól tanoltuk a füveket s egyéb praktikákat. Zsomboron úgy mondják a mirigynek csuma, ott csumának hívják, azt tartják, hogy egy kicsi legényke képibe lopózik bé a faluba, s hinti meg az embereket a dagadásokkal. De ez nem igaz. Mindenki tudja, hogy a ragályt az almási barlangban lakó tündérek szórják, ha rossz kedvük vagyon, vagy valamiért megharagusznak reánk, emberekre. Ez a leánka olyannak látszik, mint aki megérti magát a tündérekkel, elmehetne, hogy megkérje őket, többé ne bántsanak münköt. Ezt az inget, amit visel, kiakaszthatná a barlang szádába, hogy…

– De amikor jókedvükben szeretgetnek, az biza tetszik neked – mérgelődött már egészen nyíltan az asszony –, azt nem akarod elhárítani magadtól. Az inget én adtam rá, a gúnyáját elégette az uram, amikor megjöttek. Mit akarsz, hagyja ott a barlangnál az inget, s osztán csórén jöjjön vissza?

– Én nem akarok semmit. Én nem is magamért kérem, hanem a faluért. Igazán áldozhattok ennyicskét a faluért, egy kenderinget, mi az nektek – mondta sértődötten –, az urad annyi sós vizet ad el Segesváron, hogy az árából jut is, marad is.

A lányka elmosolyodott, amint nézte a két asszonyt, hallgatta a perlekedésüket, majd halkan megszólalt.

– Elviszem én jó szívvel a tündérekhez.

A két asszony semmit sem mondott erre, hanem bémentek a házba, hogy megtanácskozzák a dolgot. Végre arra jutottak, hogy nem kell az egész ing, elég lesz egy darab belőle, aztán arra, hogy nem is kell kárrá tenni azt az új inget, elég lesz egy fosztocska is, amit egy régi pendelyről tépnek le. A két asszony akkor kiment, és az urusságos azt mondta a kislánynak:

– Elviszünk az almási kőlikhoz, ahol a tündérek laknak. Mü menyünk elöl, te utánunk annyi távolságra, hogy lássál münköt, de meg ne érinthessél, s mikor felmész a barlang nyílásához, akkor kérjed hangosan a tündéreket. Jó hangosan, hogy meghallják: „Adjatok jó hónapokat. A jó hónapokban jó heteket. A jó hetekben jó napokat. Itt hagyom az ingemet, távoztassátok el a betegséget.” Hátha megszánnak münköt a tündérek, jó kedvük kerekedik, s akkor elmúlik a baj.

Így is történt, még eleséget is vittek magukkal, a kenyér jó útitárs, a kisleány egyik kezében a hagymát szorongatta, amit tegnap is csak addig tett le, amíg mosta magát, másik kezében a fosztikát lengette, mintha fel akarta volna hívni vele a tündérek figyelmét.

– Jobb, ha ő viszi – mondta az urusságos –, ha a tündérek lesnek münköt, hát lássák. Őt szeretgessék, őt busongassák, az idegent, ne münköt.

A másik asszony azt gondolta, a tündéreknek egyéb dolguk is van, mint hogy egy vászondarabot figyeljenek, s tanakodjanak azon, ki ideval s ki máshonnani, de nem szólt.

A lány a barlang szádánál egy faágra felakasztotta a fosztikát, s közben szüntelen csak mondta-mondikálta a kérést: „Adjatok jó hónapokat…” Volt ott ing, kötény, ruhácska, mindenféle foszlott és új kelme elég. Észre sem lehetett venni, hogy még egy darabocska került közéjük.

Aztán visszajöttek a faluba. Nézték a népek őket, addigra már mindenki tudta, hogy hol jártak.

Igaz, ami igaz, ettől a naptól kezdve senki sem betegedett meg a faluban, és áldott eső is csepergett, alig nedvesedett meg tőle a föld, de mégiscsak eső volt az a nagy szárazság után.

Telt-múlt az idő. A leányka szép leánnyá serdült, szelíd volt és kezes, mégsem akadt kérője. Talán azért, mert vadleány hírét keltették, s rajta ragadt, de talán inkább azért, mert szegény, semmi hozománya nem volt a felvevő ruháján s az egy általvetőn kívül, na meg volt kétmaroknyi földje is egy rozmaringtővel. Tette, amit mondtak neki, zúgolódás nélkül, tudott szőni, fonni, végezte a kerti munkát, mint akárki más asszony lánya, mégis furcsa lélek maradt, körüllengte őt valami zavarodott ügyefogyottság. A falu népe Hagymásnak nevezte, elhalványodott már az idejövetelekor kezében szorongatott hagyma emléke, azt a ragály elleni védekezésnek tudták be, hanem azért nevezték Hagymásnak, mert úgy ette a hagymát, mint más az almát, még csak le sem pucolta a héját.

Történt, hogy egy nyáron a faluban mind a földbe rothadt a hagyma, a gazdaasszony úgy határozott, hogy a leányt hamarjában elküldi a baróti vásárba, menjen el a többiekkel együtt, hogy hozna onnan hagymát, legyen a háznál, amíg majd szekérrel mennek, s hoznak egy télre valónyit. Így is lett. A leány meg is vásárolta a hagymát, berakta az átalvetőbe, de aztán elmaradt a falujabéli asszonyoktól, akik ide-oda cikáztak, mindent látni akartak, leginkább a csecsebecséket, színes üveggyöngyöket s főleg a rézgyűrűket, láncokat, amiket a cigány művesek ott helyben kalapáltak a földre leterített ponyván ülve. A lányt nem érdekelte a forgatag, s egyedül indult hazafelé. Sánta Apó a szomszédjukból, aki deli fiával a lovakot nézegette, észrevette, hogy szorosan a lány nyomában lépdel egy vándorforma legény is, de csak somolygott a bajsza alatt: az a világ rendje, hogy a leány után poroszkáljon egy legény is, s osztán, ha egy pár lesznek, akkor megfordul a sor, elöl menyen a férfiú s utána az asszony.

A legény aztán szóba elegyedett a leánynyal, azaz csak tette volna, ha a leánynak is lett volna szava. Így csak ő beszélt arról, hogy mennyire szeretne gazdag lenni, kúriát építeni magának, hátaslovon járni, nem így gyalogosan, botra vetett tarisznyával, ami olyan könnyű, hogy néha hátra kell pillantania a válla fölött, hogy megvan-e még.

Már közel jártak Karácsonyfalvához, a Vár útján, amikor a lány egyszer csak leült egy tuskóra pihenni, az átalvetőt is letette maga mellé. A legény is megtorpant, s hirtelen arra gondolt, hogy az átalvetőn átsejlő gömbölyűségek valami kincsek lehetnek. A lány is azért olyan szótalan vele, mert gazdag, s kevélyen lenézi a szegény vándorlegényt.

– Kincsek! Kincsek! Vajon miféle kincsek lehetnek? – dobolt megállíthatatlanul a sóvárgó kíváncsiság a fejében.

Azzal levette botjáról a tarisznyáját, s a bottal fejbe ütötte a szegény leányt. Bontogatta gyorsan az átalvetőt, rázta dühödten, de kincsnek nyoma sem volt, csak hagymák gurultak szerteszét. Elszégyellte magát, fogta a fejét, amikor megértette, hogy egy zsák hagymáért kioltotta a lány életét. Lefektette gyöngéden az út mellé, s köveket hordott rá, hogy legalább az erdei vadak ne bántsák a testét. Éppen csak végzett ezzel, amikor meghallotta, hogy az ösvényen asszonyok s férfiak közelednek. Felkapta a tarisznyáját, futott volna minél messzibbre, de igencsak közelről hallotta már a hangokat, úgyhogy nem mert zajt ütni a reccsenő ágakkal, s reszketve elrejtőzött egy kotorékban.

A vásárból jövők megállottak a friss kőhányás mellett, megtalálták az átalvetőt, amit megismertek, hogy kié lett légyen, összegyűjtögették a hagymákat. Sánta Apónak akkor jutott eszébe, hogy látta a lányt Baróton kifelé indulni a sokadalomból, s hogy követte őt egy vándorlegény.

– Tán azt hitte, hogy a leány valami kincseket visz, mert erőst ügyekezett utána – mondta Apó.

Álldogáltak, töprengtek, mitévők legyenek. Vigyék be a faluba, s szóljanak a papnak, hogy tisztességgel eltemessék, vagy itt ássanak gödröt neki? Sánta Apó pedig azt mondta:

– Hagyjuk így, ősi szokás szerint. Vessünk reá követ mü es, s hozzatok virágot, zöld ágakot. S tegyünk így, valahányszor erre járunk. Öregapám mondotta volt, hogy valamikor így temettek. Minek háborgassuk a lelkét azzal, hogy a testét hozzuk-visszük?

Így történt.

A kőhányás évről évre nőtt, nyáron mindig volt a kavicsok közt zöld ág és erdei virág is. Egy idő után a helyet a lány után Hagymásnak kezdték nevezni.

Így maradt meg az árva lány az emberek emlékezetében.

A természet kalendáriuma (CDVI.)

Kiss Székely Zoltán

Hűs, nyirkos este van. Ma a didergő
kora tavaszi táj oly idegen:
a Dunapart, az ótorony, az erdő,
a sárga lámpasor a szigeten.

Áprilisi este. Kissé sápatag, kissé tűnődő, kissé csöndes. A füttyös, fiús április nem szokott hozzá ehhez a fegyelmezettséghez. **Kálnoki László** így folytatja még 1956 előtt fogant versét:

És mintha bánatos szemmel csodálnák
fent a változhatatlan égi ábrák
változhatatlan sorsunk idelenn.

Bóbiskoló táj, alvó víz, kihűlt ég…
Teljes sötét száll lassan az egész
folyópartra. A felhők palaszürkék,
s egy helyben állanak. A csönd nehéz.
A mozdulatlanná dermedt vidékre
tűnődve néz le a hold sárga képe,
s a sápadt emberarc rá visszanéz.

Mily másképpen szól ***A kikeletről*** **Révai Mátyás Miklós János**, a magyar történeti nyelvészet megalapítója, aki a mindmáig élő helyesírási alapelvünket, a szóelemző elvet képviselte, még 1783-ban.

Víg tavasz, a kerek esztendő szebb része derűl fel,
S új pompájával tér mezeinkre kiszáll.
Újúl a nagy föld, mindent a lágy meleg éleszt,
S könnyű szellőnek lengedezése nevel.
A rothadt gyökerek gyönyörűn ifjadva kihajtnak,
Zöld füvel a nyirkos rét mosolyodva frisűl.
Gyenge virágokkal kezdnek kiesűlni határink,
És a bimbózó ág leveleknek ered.
A fris csergeteg is szabadabb forrásra felenged,
Szép kövecses feneket tiszta folyása mutat.
A hasadó hajnal pirosabban fejti ki keblét,
S vídítóbb nedvvel gyöngyei hullnak alá.
Ami csak él, most minden örűl, öreg és piciny állat:
Új elevenséggel minden örömbe merűl.
A nyers ifjúság, a zöld pázsitra kikapván,
Víg, eleven, játszó, fris keze, lába futós.
Még az öreg nép is, megaludt bár vére, felújúl:
Víg fiait nézvén víg mosolyodva mulat.
Gondos akolba szorúlt júhnyáj, s jászolra lezárott
Csorda, szabad kényén most legelőre kijár.
Fecske sereg kis agyag fészkét rakogatja csevegve,
S ház fedelét gólyák már kerepelve ülik.
Mindenféle madár, öröm új éneknek eredvén,
Hol szép zöldellő ágra, hol égbe repes.

Tavasz életigenlő bohósága fában, fűben, állatban, emberben. De aztán emígy fejezi be versét:

Csak nekem itt egyedűl, ó! csak nekem árva szegénynek,
A bús aggodalom szívem epesztve öli (…)

Bizony, ebben a gyönyörű tavaszban mintha nagyon is próbára tenne bennünket a természet. Hiszen az embertől kezdve a vírusokig, sőt a halott ásványoktól, kőzetektől az emberi értelemig minden a természet része.

(…) Mint a hegyben a kőrétegek, ahogy vetődnek-beszakadnak, ki tudná szétválogatni? Préselődik szilúr, devon; porlik, marad, összetéveszthető. Aztán az üledék-kőzetek édes mészvázai, az előkunkorodó csigahéjak, piciny oszlopfők egy élettani oszlopsor omladékaiból – veszem a szót **Nemes Nagy Ágnes**től. ***A Föld emlékei***ben írja. – *De ez hagyján; számítsd hozzá a szükségszerű flórát, ahogy felütik sűrű kottafejüket a növények, az évszakok szignáljai, és járnak föl-le, föl-le, magasra föl, a mélybe vissza, szabott és végtelen skálájukon. Először csak dadognak, próbálkoznak, egy-egy csenevész pitypang negyedhangja a grundon, aztán rákezdik, ez már nagy beszéd, ömlik a növények zöld-tarka orációja, azt áriázzák, azt, mindig ugyanazt. Változatokkal persze, levél, virágfej, törzs, ugyanaz, más, ugyanaz. De hát ki bánja a tölgyfák tautológiáját?*

Evolúció ez is. Az alkalmazkodás, a törzsfejlődés törvényei működtetik világunkat.

Emlékezzünk itt meg a marosvásárhelyi református kollégium első darwinista tudósáról, a 201 éve, 1819. április 19-én született költőről, természettudósról, **Mentovich Ferenc**ről. Az 1849-es lőporgyári munkás 1850-ben már a nagykőrösi gimnázium költészettan- és irodalomtanára. Helyére később **Arany János** került, s ő a természettudományok tanára lett. 1856-ban, **Bolyai Farkas** halála után városunkban a kollégium matematikai tanszékére hívták meg. Legfőbb hivatásának a természettudományi ismeretek terjesztését tekintette. Ő szerkesztette a ***Marosvásárhelyi Füzetek*** című folyóiratot, majd a ***Székely Néplap***ot, végül a ***Székely Közlöny***t. Tudományos fő műve ***Az új világnézlet***, melynek 1863-i első kiadását a cenzúrahivatal elkobozta, s csak a második kiadás kerülhetett forgalomba 1870-ben.

20-án lesz 278 éve, hogy megszületett **Tessedik Sámuel**. Az evangélikus lelkész Szarvason korát megelőzően olyan új rendszerű mezőgazdasági iskolát hozott létre, könyvtárral, tanműhellyel, tangazdasággal, amelyben a parasztgyerekek mellett tanítók és gazdatisztek oktatását is vállalta. Azt vallotta, hogy az ember munkája megváltoztathatja a Föld arculatát, s hogy a tudományos alapokon végzett mezőgazdaság mentheti csak meg a nemzetet. Többek között gyümölcsnemesítéssel, selyemhernyó-tenyésztéssel, méhészettel is foglalkozott. Anyagi nehézségek miatt az országos hírűvé vált intézményét 1806-ban végleg be kellett zárnia.

21-e határnap. A Nap, a Kos után, s az Ikreket megelőzve, április 21-ről 22-re virradólag lép a Bika (Taurus) jegyébe. Az ókori magaskultúrák felvirágzása kezdetén az évkezdő tavaszpont még a Bikába esett (kb. Kr. e. 4400–2200 között). Amikor a tavaszpont továbbhátrált a Kos csillagképbe, a bikamítoszok értelme is megváltozott. Sok ismert rege a héroszoknak a bikával vívott küzdelméről szól. Egyiptomban ez a harc a Szeth bika és Hórusz napisten között folyik. Az egyiptomi napisten megölt ellenfelét földarabolja, combját a Sarkcsillaghoz kötözi. A „Marhacomb” csillagkép a mi Göncölszekerünk. A krétai Minotaurusz-mítosz egyik lehetséges jelentése szintén ez. Thészeusz, a Kos-naphérosz azért megy le a labirintus-alvilágba lecsúszott Bika-Minoszhoz, hogy tőle a tavaszpontot megszerezze, amelyet a fonálgombolyag jelképez. A csillagászati korszakváltásra látszik emlékezni a Biblia is: a „kosszarvú” Mózes, az új törvények hozója összetöri az aranyborjút, a régi vallás immár tartalmát vesztett, „néma bálvánnyá” silányult jelképét.

22-e a Föld napja. Mára szinte az egész Földre kiterjed megünneplése. E nap célja, hogy felhívják a figyelmet a környezetvédelem fontosságára. A Kárpát-medencében 1990 óta

A bimbózó ág leveleknek ered

rendezik meg. Az idei rendezvényeknek, mint minden más effélének, korlátot szab maga a természet.

És az emberiség? Ma ***ostromgyűrűben*** van. Ahogy **Orbán Ottó** fogalmazta a halála évében, 2002-ben, megjelent kötetében. *A bizonytalansági tényező*ben ezt írta volt:

Az élet a statisztika hibaszázaléka, a Véletlen Egybeesés,
az anyag milliárdszor milliárd nem-je közt rejtőzködő igen;
egy-két aminosav összetanakodik,
a DNS spirálját hogy fölépítik;
és még az sem biztos, hogy a szomszédságunkban –
az űrbeli golfjátékos megüt egy aszteroidát,
repül a nehéz kő és telibe találja a Földet,
az ütközés hőjétől tűzvihar támad, megsülnek a dinoszauruszok,
jöhet az új faj, az új sikerágazat, madarak röptétől zúg az ég…
Nem mondhatjuk, hogy nincs remény,
ha egyszer még az is lehet, hogy van;
ha a törzsfejlődés logikája tagadja a kozmosz közönyét,
melynek egyre megy a csillagrobbanás ragyogása és a fekete lyuk –
nem győzhet rajtunk a halál, legföljebb lesből támadva lebökhet.

Tavasz van, higgyünk benne!
Maradok kiváló tisztelettel.
Kelt 2020-ban, április idusán

A hasadó hajnal pirosabban fejti ki keblét

Marosvásárhelyi Rádió România
www.marosvasarhelyiradio.ro
96 FM
106,8 FM
1323 AM

A MUREŞ INSOLVENCY SPRL – Marosvásárhely, Ghe.Avramescu u. 4. szám –, az újraszerveződés alatt álló adós *FORAJ SONDE RT.* csődbiztosa nyilvános árverést szervez négy, légkondicionáló berendezéssel felszerelt konténer eladására. A kikiáltási ár 8.207 lej + héa/darab.

A nyilvános árverésre április 24-én 13 órától kerül sor a csődbiztos székházában, és hetente péntekenként megismétlik ugyanabban az időpontban, az értékesítésig. Az árverésen részt vehetnek azok a magán- és jogi személyek, akik/amelyek megvásárolják a feladatfüzetet, kifizetik a kikiáltási ár 10%-át képező garanciát és a részvételi díjat 24 órával az árverés kezdete előtt.

Bővebb felvilágosítás a csődbiztos 0265/269-700, 0745-146-096-os telefonszámán.

GEDEON RICHTER ROMÂNIA S.A.
A marosvásárhelyi Gedeon Richter Románia Rt. igazgatótanácsa 2020. április 15-i 1. számú határozata alapján

2020. május 21-én 9 órára a cég Marosvásárhely, Cuza Vodă utca 99-105. szám alatti székhelyére
összehívja
a részvényesek közgyűlését.

Ha ebben az időpontban a részvényesek közgyűlése nem határozatképes, jelen összehívóval 2020. május 22-én 9 órára ugyanazon helyre összehívják a második közgyűlést és a napirend is azonos marad.

Napirend

1. Az igazgatótanács 2019. évi gazdasági jelentésének elfogadása.
2. A 2019-es gazdasági évre vonatkozó pénzügyi ellenőri (audit) jelentés elfogadása.
3. A 2019-es gazdasági-pénzügyi helyzet jóváhagyása.
4. Egy új pénzügyi auditőr kinevezése 2020. május 23-tól kezdődően.
5. A 2020-as költségvetés és beruházási program jóváhagyása.
6. A 2020. január elsejétől alkalmazott könyveléspolitika jóváhagyása.

A közgyűlésen azon részvényesek – vagy ezek törvényes megbízottjai – vehetnek részt, akik 2020. május 7-én (referenciaidőpont) szerepelnek a részvényesek jegyzékében.

A meghatalmazás formanyomtatványát e-mailen lehet igényelni a valentina.santa@gedeon-richter.ro címről, vagy személyesen is át lehet venni a társaság székhelyén, a kapcsolattartó személlyel egyeztetett időpontban. A meghatalmazást a cég székhelyére kell benyújtani személyesen vagy elektronikus formában 2020. május 18-án 8 óráig.

A terembe a személyazonossági igazolvány felmutatásával lehet belépni.

A napirenddel kapcsolatos információkat 2020. április 20-tól kezdődően, munkanapokon 9 és 14 óra között lehet igényelni telefonon a 0740-028-967 számon, vagy e-mailen a valentina.santa@gedeon-richter.ro címen. Kapcsolattartó: Şanta Valentina jogtanácsos.

Majnár Mihály, az igazgatótanács elnöke

MINDENFÉLE

KOMOLY HÖLGY előkönyvelést vállal. Tel. 0756-607-969. (7278-I)

MATEMATIKAÓRÁT tartok online V-VIII. osztályos tanulóknak. Tel. 0756-607-969. (7228-I)

VÁLLALUNK tetőjavítást, csatornakészítést, szigetelést, bármilyen javítást. Tel. 0759-467-356. (7266)

IDŐS NŐ mellé beteggondozót keresünk éjszakára (Marosvásárhely, November 7. negyed). Ellenőrizhető tapasztalat szükséges. Tel. 0724-228-458. (7307-I)

VÁLLALUNK tetőfedést, cserépforgatást, bármilyen kisebb javítást, festést, vakolást, szigetelést, ácsmunkát. Saját anyagunkkal dolgozunk. Nyugdíjasoknak 18% kedvezmény. Tel. 0756-485-242, 0790-360-626. (7312)

MEGEMLÉKEZÉS

Napsugár és csillagok világa
Jó szívednek örök álmát őrzik.
Tiszta lelked fönt a magas égben
A síron túl is felettünk őrködik.
Kegyelettel emlékezünk április 18-án SINKA IRÉNRE halálának első évfordulóján. Emléke legyen áldott, nyugalma csendes! Szerettei. (-I)

Szívünk soha el nem múló fájdalmával emlékezünk OLTEAN JÁNOSRA halálának 16. évfordulóján. Lányai: Melinda, Zsóka, veje, Árpi, unokái: Szabolcs és Eszter. (7320-I)

„Mi dolgunk itt e földi létben, ember lenni mindég, minden körülményben.”
(Arany J.)
Drága Édesanyánk, TRÓZNER-ERKEL SÁRA – ebben a szellemben éltél, dolgoztál, neveltél bennünket, és adtál útravalót tanítványaidnak. 2000. április 18-án távoztál közülünk – már 20 éve. Nyugodj békében, már nem vagy egyedül! Hiszem, hogy találkozunk.
Emlékedet őrzi lányod, unokád és családja, valamint a világban szétszóródott, még élő tanítványaid, barátaid. (7322-I)

Fájó szívvel emlékezünk TRATTNER BÉLÁRA halálának kilencedik évfordulóján. Akik ismerték, gondoljanak rá szeretettel. Nyugodj békében! Szerettei. (7319-I)

ELHALÁLOZÁS

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy
MUNTEAN OLGA MÁRIA
Isten akaratában megnyugodva 2020. április 16-án, életének 66. évében elhunyt.
Szeretett édesanyánktól 2020. április 18-án 13 órakor szűk családi körben veszünk végső búcsút a Jeddi úti temető ravatalozójánál.
Drága emléke örökre szívünkben él.
A gyászoló család (-I)

RÉSZVÉTNYILVÁNÍTÁS

„Közel van az Úr a megtört szívekhez, és meggyógyítja a sebhedt lelkeket.”
(Zsolt. 34/19)
Szomorú szívvel búcsúzunk szeretett nővéremtől, sógornőmtől, KISS MARGITTÓL. Együttérzünk és vigasztalódást kívánunk gyászoló gyermekeinek és családjuknak. Isten nyugtassa békében! Anti és Éva. (7328-I)